

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: H. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, trvale bytem „X“, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2013, č.j. CPR-14924/ČJ-2012-930310-V237,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28.3.2013, č.j. CPR-14924/ČJ-2012-930310-V237, se **ruší pro vady řízení** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.7.2013, č.j. 42 A 7/2013-33, je žalovaný povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 506,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2013, č.j. CPR-14924/ČJ-2012-930310-V237, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, ze dne 16.11.2012, č.j. KRPU-225728-24/ČJ-2012-040022-SV-CV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 měsíce s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“), stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

Žalobce ve své žalobě namítá porušení ustanovení § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť dle jeho názoru se žalovaný nevypořádal dostatečným způsobem s námitkou vznesenou v odvolání, která spočívala v tom, že žalobce v době kontroly čerpal řádnou dovolenou. Žalobce uvedl, že v žalobou napadeném rozhodnutí nejsou obsaženy dostatečně zřejmé úvahy, kterými se správní orgán při hodnocení podkladů řídil. Trvá na tom, že v čase své dovolené se může volně pohybovat po území České republiky a může činit, co uzná za vhodné. Žalobce odmítá tvrzenou účelovost svého jednání, když se jedná o ničím nepodložené podezření správního orgánu.

Dále žalobce uvedl, že v Mostě se v době kontroly nenacházel v pozici zaměstnance při výkonu práce pro zaměstnavatele, ale pouze v pozici jednatele společnosti Rikstav s.r.o., a to za účelem plánovaného setkání s obchodními partnery. Žalobce tvá na tom, že ze své pozice jednatele je oprávněn a současně povinen zajišťovat obchodní vedení společnosti ve smyslu § 134 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“).

Dále žalobce spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v porušení zásady individuálního posouzení každé věci ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu a zásady zákonnosti ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu. Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že je od 22.3.2010 nepřetržitě společníkem a jednatelem společnosti Rikstav s.r.o. Uvedená společnost se za poslední 2,5 roku etablovala v prosperující podnikatelský subjekt zaměřený na stavební činnost. Řádné zajištění chodu a fungování společnosti vyžaduje de facto každodenní úsilí ze strany žalobce jako jejího jednatele. Jeho vyhoštění by nevyhnutelně vedlo k ochromení činnosti společnosti a současně ke ztrátě jediného prostředku obživy pro žalobce. Problémy společnosti by znamenaly i komplikace pro spolupracující obchodní partnery a odběratele. S ohledem na charakter podnikatelské činnosti společnosti Rikstav s.r.o. není dle žalobce možné řídit společnost z jiné země. Tato skutečnost nebyla v žalobou napadeném rozhodnutí zohledněna. Dle žalobce nezjistily správní orgány stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále si žalovaný dle žalobce neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.

Dále žalobce namítl, že trvá na tom, že se žádného porušení zákona nedopustil a nejsou dány důvody, aby s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění, když napadené rozhodnutí považuje za nesprávné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný poukazuje ve vztahu k námitce nevypořádání se s odvolacími námitkami zejména na stranu 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Poukazuje na skutečnost, že doba, po kterou měl cizinec čerpat řádnou dovolenou, byla z procesní opatrnosti akceptována a doba protiprávního jednání cizince byla z uvedeného důvodu o dobu čerpání řádné dovolené zkrácena. I přesto bylo dle žalovaného v řízení řádně prokázáno, že se dle žalobce protiprávního jednání v rozsahu postačujícím pro vydání rozhodnutí o jeho správním vyhoštění dopustil, a to v období nejméně od 15.8.2012 do 13.9.2012. Žalovaný poukázal na to, že v žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně uvedl, že jednání žalobce v období

čerpání dovolení od 14.9.2012 do 4.10.2012 nezahrnul pod jednání, na které lze zahrnout do skutkové podstaty definované § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Jelikož však šlo dle žalovaného evidentně o jednání protiprávní, bylo žalobci v rámci vedeného řízení přičteno k tíži.

K námitce porušení zásady individuálního posouzení každé věci a porušení zásady zákonnosti žalovaný uvádí, že uvedené námitky jsou zcela nekonkrétní a nesplňují tedy požadavky na žalobní body, jak jsou definovány v § 71 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Žalovaný zdůraznil, že je nutno definovat konkrétní nezákonnost. Nemůže jít toliko o typovou charakteristiku určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání žalovaného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. Rovněž je žalobce povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že informace žalobce o jeho postavení jako jednatele ve společnosti Rikstav s.r.o. nikterak nekoresponduje s vytýkaným porušením zásady individuálního posouzení každé věci ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu a porušení zásady zákonnosti ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu. Vůbec totiž není z námitky patrné, z čeho žalobce usuzuje, že rozhodnutí v jeho věci není individuálním aktem korespondujícím právě s jeho protiprávním jednáním a s jím uplatněnými odvolacími námitkami. Žalovaný opět odkázal na strany 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí, na kterých jsou namítané skutečnosti náležitě odůvodněny.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

V předmětné věci již Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval rozsudkem ze dne 1.7.2013, č.j. 42 A 7/2013-33. V uvedeném rozhodnutí dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Soud v předmětném rozsudku dospěl k závěru, že žalobce v období od 15.8.2012 do 9.9.2012 vykonával práce v Mostě pouze v rozporu s pracovním povolením, kterým disponoval, a nebyly tedy naplněny podmínky pro správní vyhoštění žalobce s odkazem na ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a pouze v období od 10.9.2012 do 13.9.2012 vykonával žalobce práci bez platného pracovního povolení a výkonem práce v tomto období žalobce naplnil podmínky pro správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke skutečnosti, že délka trvání výkonu práce bez povolení k zaměstnání má podstatný vliv na úvahu týkající se výše uložené sankce a tedy na stanovení délky trvání doby, po kterou nelze cizinci vstup

na území členských států Evropské unie shledal soud předmětnou žalobu jako důvodnou a pro nezákonnost žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný napadl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem včasnou kasační stížností, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18.9.2013, č.j. 9 As 83/2013-25. Tímto rozsudkem byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.7.2013, č.j. 42 A 7/2013-33. Nejvyšší správní soud konstatoval, že Krajský soud při svém rozhodování nerespektoval stávající konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 8.6.2007, č.j. 7 As 28/2006-51, ze dne 25.10.2007, č.j. 6 As 54/2006-66), ze které plyne, že výkon práce v jiném místě, než byl cizinci povolen, v obecné rovině je nutno považovat za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání a nikoliv za výkon práce v rozporu s pracovním povolením.

Na tomto místě soud podotýká, že v novém soudním řízení je zdejší krajský soud podle ustanovení § 110 odst. 3 s.ř.s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v rozsudku ze dne 18.9.2013, č.j. 9 As 83/2013-25.

Z obsahu správního spisu soud ověřil, že žalobce v období od 15.8.2012 do 9.9.2012 měl platné povolení k zaměstnání u společnosti Rikstav s.r.o., u které pracoval na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou od 1.1.2011, s místem výkonu práce v Praze. Na stavbu v Mostě vyslal žalobce jeho zaměstnavatel, tj. společnost Rikstav s.r.o., konkrétně pan S. R. Tato skutečnost vyplývá z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného podle § 18 odst. 1 správního řádu ze dne 4.10.2012. Soud považuje za zcela účelové tvrzení žalobce, že se v době provedené kontroly nenacházel v pozici zaměstnance společnosti Rikstav s.r.o. při výkonu práce pro zaměstnavatele, avšak v pozici jednatele této společnosti. Ze správního spisu naopak plyne, že zde žalobce vykonával zednické práce na zateplování panelových domů jako zaměstnanec společnosti Rikstav s.r.o.

Krajský soud vázán závěry Nejvyššího správního soudu obsaženými v rozsudku ze dne 18.9.2013, č.j. 9 As 83/2013-25, konstatuje, že v obecné rovině platí, že výkon práce cizincem v obvodu územní působnosti jiného úřadu práce, než který povolení k zaměstnání vydal, lze považovat za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání.

Cílem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců je zajistit primární uspokojení potřeby zaměstnání pro občany České republiky. Při vydávání povolení k zaměstnání cizince se posuzuje konkrétní situace v určitém místě; místní poměry se hodnotí jak s ohledem na druh pracovních pozic, tak z časového hlediska. Tyto kategorie se posléze odrážejí i v obsahu samotného povolení k zaměstnání cizince, které mj. obsahuje místo výkonu práce, druh práce a také dobu, na kterou se vydává [§ 92 odst. 3 písm. b), c) a e) zákona o zaměstnanosti]. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a s takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl naplněn. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2011, č.j. 6 Ads 139/2011 – 82, publ. pod č. 2579/2012 Sb. NSS, přístup k zaměstnávání cizinců (s výjimkou vysoce kvalifikovaných zaměstnanců) je v rámci Evropské unie, vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti v jejích

členských státech, poměrně restriktivní, Českou republiku nevyjímaje.

Vedle toho je třeba vzít v úvahu, že na vzájemné vztahy mezi zaměstnavateli a jimi zaměstnávanými cizinci se vztahují obecné právní předpisy, včetně zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Zákon o zaměstnanosti v § 3 odst. 1 písm. b) výslovně stanoví, že způsobilost být zaměstnancem podle zákoníku práce mají cizinci za stejných podmínek jako státní občané České republiky. Cizinci mají tedy vedle specifických povinností stanovených zvláštními zákony naprosto stejná práva a povinnosti jako ostatní zaměstnanci.

Zaměstnanec včetně cizince může být svým zaměstnavatelem za podmínek stanovených zákoníkem práce vyslán na pracovní cestu.

Podle § 93 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění do 31. 12. 2008, mohl být cizinec v zásadě *vyslán k výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání na dobu delší než 30 kalendářních dnů, pokud mu bylo vydáno povolení k zaměstnání úřadem práce příslušným podle nového místa výkonu práce cizince*. Podle § 93 odst. 2 vyslání cizince k výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání v rozsahu 7 až 30 kalendářních dnů byl *zaměstnavatel povinen předem písemně oznámit úřadu práce příslušnému podle nového místa výkonu práce cizince*.

Toto ustanovení bylo do zákona vloženo jako omezující ustanovení, které mělo zabránit častému obcházení dosavadní právní úpravy. To v souladu s důvodovou zprávou k tomuto ustanovení (dostupnou na www.psp.cz, digitální depozitář, IV. volební období Poslanecké sněmovny, sněmovní tisk č. 527/0), spočívalo v účelovém získávání povolení k zaměstnání u úřadů práce, v jejichž obvodu situace na regionálním trhu práce umožňovala povolení získat, a následném vysílání cizinců k výkonu práce (nejčastěji formou pracovní cesty) do regionů, kde by povolení k jejich zaměstnání vydáno nebylo. Nově koncipované ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti mělo uvedené praxi zabránit. Zákonem č. 382/2008 Sb. (část první, čl. I., bod 137) bylo s účinností od 1. 1. 2009 ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti zrušeno, současný zákon o zaměstnanosti tedy k možnosti dočasného vyslání cizince k výkonu práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání mlčí.

V soukromoprávní oblasti je nepochybné, že zaměstnanec a zaměstnavatel se mohou na pracovní cestě dohodnout, byť třeba jen konkludentně (shora cit. § 42 odst. 1 zákoníku práce). Písemně se mohou dohodnout též na přeložení (shora cit. § 43 odst. 1 zákoníku práce). Do 31. 12. 2008 podléhaly tyto soukromoprávní úkony další veřejnoprávní regulaci – viz shora popsany § 93 zákona o zaměstnanosti. Počínaje 1. 1. 2009 však neexistuje žádná veřejnoprávní norma, která by regulovala časově omezené vyslání cizozemského zaměstnance mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání. Z ústavního principu deklarovaného v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá) plyne, že v takovémto případě se mohou cizozemský zaměstnanec a jeho zaměstnavatel na pracovní cestě dle své vůle dohodnout.

Podrobně se k výkladu zákona v této otázce Nejvyšší správní soud zabýval v nedávném rozsudku ze dne 22. 8. 2013, č.j. 1 As 67/2013-42. Zde také soud uvedl, že výklad, podle kterého by novela zákona o zaměstnanosti zcela vyloučila pracovní cesty cizinců, je v jasném rozporu se záměrem zákonodárce. Ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti bylo zrušeno, protože dosavadní právní úprava neměla podstatný dopad na ochranu trhu práce v daném regionu. Zrušením § 93 mělo rovněž dojít ke snížení administrativní zátěže zaměstnavatelů i správních úřadů. Smyslem zrušení § 93 tedy bylo zjednodušení pozice zaměstnavatelů. Výklad žalovaného naproti tomu zatěžuje

zaměstnavatele i zaměstnance mnohem více, než jak tomu bylo za předchozí právní úpravy. Ve srovnání s předchozí úpravou by tak podle zcela absurdního výkladu žalovaného byla nelegální prací dokonce i jednodenní pracovní cesta mimo místo výkonu práce cizince. Takovýto výklad zcela popírá smysl novely.

Soud tedy shrnuje, že cizinec může být svým zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu ve smyslu § 42 zákoníku práce i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání. Takový výkon práce na pracovní cestě nelze považovat za práci bez povolení k zaměstnání ani za práci s tímto povolením v rozporu. Tyto závěry již byly podrobně vysvětleny v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č.j. 9 As 48/2013-46, ze dne 22. 8. 2013, č.j. 1 As 67/2013-42, a ze dne 28.8.2013, č.j. 1 As 74/2013-37 ze kterých nyní soud vychází.

S ohledem na uvedené závěry je tedy třeba v kontextu nyní souzeného případu konstatovat, že pokud by správní orgány dospěly k závěru, že byl žalobce svým zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu do Mostu, tedy mimo místo výkonu práce, nedopustil by se v období od 15.8.2012 do 13.9.2012 práce bez povolení k zaměstnání. Správní orgány však skutečnost, zda byl žalobce vyslán na pracovní cestu, vůbec nezkoumaly, neboť byly toho názoru, že tato okolnost by neměla na jejich posouzení vliv. Tento názor je ovšem, jak bylo shora vysvětleno, nesprávný.

Správní orgány musí na základě konkrétních skutkových okolností daného případu pečlivě posoudit, zda vyslání na pracovní cestu svým obsahem skutečně pracovní cestě odpovídá. Jinými slovy i přes zrušení § 93 zákona o zaměstnanosti nelze prostřednictvím pracovní cesty zastírat faktický výkon práce cizince v jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání.

Pro úplnost soud podotýká, že vyslání cizince k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce v žádném případě nelze používat dlouhodobě či pravidelně a zneužívat jej tak k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Je-li navíc od samého počátku zřejmé, že charakter práce, kterou má cizinec vykonávat bude předpokládat častý pohyb cizince po více místech, nelze povolení pro více míst výkonu práce (§ 145 zákona o zaměstnanosti) obcházet prostřednictvím opakovaného vysílání cizince na pracovní cesty. Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, přičitatelné vedle zaměstnavatele i samotnému cizinci ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tedy jako výkon práce bez povolení k zaměstnání.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný v rámci správního řízení bude muset ve vztahu k období od 15.8.2012 do 13.9.2012 postavit na jisto, zda se v daném případě jednalo ze strany žalobce o legální pracovní cestu či nikoli a za tím účelem doplnit podklady daného řízení.

Soud dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění a v této skutečnosti spatřuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Dále soud potvrzuje, že i nadále zastává názor, který nebyl nijak dotčen zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2013, č.j. 9 As 83/2013-25, že žalobce v období od 10.9.2012 do 13.9.2013 vykonával práci bez platného pracovního povolení, neboť jeho pracovní povolení zaniklo uplynutím doby, na kterou bylo vystaveno.

Rovněž soud i nadále trvá na tom, že délka trvání výkonu práce bez povolení k zaměstnání má podstatný vliv na úvahu týkající se výše uložené sankce a tedy na stanovení délky trvání doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Proto dospěl soud k závěru, že je nutno stanovit v daném řízení na jisto i to, zda žalobce pracoval bez platného povolení i v období od 10.9.2012 do 13.9.2013 či nikoliv. K tomu je nutno v předmětném řízení podstatným způsobem doplnit skutkový stav. S ohledem na uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že je nutno žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. O zrušení prvostupňového rozhodnutí soud nerozhodl, neboť dle soudu je dáno na jisto, že žalobce se dopustil nezákonného jednání, které mu bylo kladeno za vinu, ale nebyl ještě zcela určitě stanoven časový rozsah tohoto nezákonného jednání. Dle názoru soudu se v daném případě jedná o vadu řízení, kterou je možno odstranit v rámci odvolacího řízení. Zároveň soud v souladu s § 78 rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle § 78 odst. 5 vázán názorem soudu.

Dále soud pro úplnost poznamenává, že pro posouzení výkonu práce žalobce v období od 10.9.2012 do 13.9.2012 nemá žádný vliv skutečnost, že v daném období běželo řízení o žádosti žalobce o prodloužení pracovního povolení u Úřadu práce. V ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti je výslovně uvedeno, že pracovní povolení zaniká uplynutím doby, na kterou bylo vydáno. Naopak nikde není uvedeno, že v případě podání žádosti o prodloužení pracovního povolení zůstává v platnosti původní povolení až do pravomocného rozhodnutí o žádosti o prodloužení. V daném případě tedy přestože žalobce měl podánu žádost o prodloužení pracovního povolení, jeho pracovní povolení zaniklo uplynutím doby, na kterou bylo vydáno dne 9.9.2012. Od 10.9.2012 žalobce nedisponoval platným pracovním povolením k zaměstnání bez ohledu na skutečnost, že bylo v běhu řízení o žádosti o prodloužení pracovního povolení. Tuto námitku vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

Dále soud uvádí, že v dané věci rozhodl bez nařízení jednání, ačkoli na jednání ve věci žalobce trval, neboť bylo postupováno dle zmocnění obsaženého v § 76 s.ř.s., ze kterého vyplývá, že zjistí-li soud, že žalobou napadené rozhodnutí trpí vadou řízení uvedenou v § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. rozhodne ve věci rozsudkem bez jednání.

Jelikož žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a kasačního řízení ve výši 17 506,-Kč. Tato částka se skládá z částky 9.300,-Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu dne 1. 7. 2013 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl.

Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 568,-Kč představující výdaje za cestovné právního zástupce žalobce k jednání soudu z Prahy do Ústí nad Labem a zpět osobním automobilem ve výši ½ celkového cestovného, když právní zástupce žalobce spojil svoji účast i s dalším soudním jednáním u téhož soudu vedeným pod sp. zn. 78 A 6/2013; z částky 300,-Kč představující náhradu za pomeškaný čas právního zástupce žalobce v trvání 6 započatých půlhodin v souvislosti s jeho cestou k jednání soudu a zpět ve výši ½ této celkové náhrady, když právní zástupce žalobce spojil svoji účast i s dalším soudním jednáním u téhož soudu vedeným pod sp. zn. 78 A 6/2013 podle ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006, a to za každou započatou ½ hodinu po 100,-Kč, z částky 3 100,- Kč za jeden úkon právní služby poskytnutý zástupcem JUDr. Petrem Novotným v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.7.2013, č.j. 42 A 7/2013-33, (za vyjádření ke kasační stížnosti), z částky 300,- Kč za s tím související režijní paušál a z částky 3 038,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 21. října 2013

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová